

ופרכינן: **מאי נפקא מינה**, מה זה משנה, לצורך לימוד של גזירה שוה, אם נכתב "אחים" או "אחיך"? והרי גזרה שוה נלמדת מהדבר השוה שבשני המקומות בתוכן הענין, ולא מהזהות השוה שבין המילים:

הא תנא דבי רבי ישמעאל בענין גזירה שוה בנגעי בתים, שלומדים גזירה שוה אפילו בלי זהות בין המילים: נאמר [ויקרא יד] **"ושב הכהן"**, ונאמר **"ובא הכהן"** — **זו היא "שיבה"** זו היא **"ביאה"**. שהיות והמכוון בשניהם הוא לאותו ענין, יש לנו ללמוד אחד מהשני בגזירה שוה.

ומשנינן: **הני מילי** שלומדים גזירה שוה גם כשאין זהות בין המילים, **היבא דליבא מירי**, כאשר אין מילה זהה דדמי ליה.

אבל היבא דאיבא מירי דדמי ליה, וכגון כאן, שיש אפשרות ללמוד גזירה שוה ממילות זהות "אחים אחים", הרי **מדדמי ליה ילפינן** גזירה שוה, ולא לומדים גזירה שוה "אחים" מ"אחיך".

ועדיין הוינן בה: **ולילף "אחיה אחיה" מלוט, דכתיב** [בראשית יג] שאמר אברהם אבינו אל לוט: **"כי אנשים אחים אנהנו"**!

וכיון שלוט היה בן הרן, אחיו של אברהם, וייחס אותם אברהם כ"אחים", יש לנו ללמוד בגזירה שוה "אחים אחים", שינהג יבוס גם בבן אח, שייכם את אשת אחי אביו המת!

ומשנינן: **מסתברא**, **מבני יעקב** הוה ליה **למילף**, עדיף ללמוד מהם בגזירה שוה, ולומר שהאחיה ביבוס היא רק באחים מן האב, ולא ללמוד מאברהם ולוט שיבוס נוהג

באחים ה"מיוחדים" **בנחלה**, הנקראים "יחדו", בכך שהם ראויים לירש האחד את משנהו. [ועיין להלן, בהמשך העמוד, באותו הלימוד, בדברי רש"י]

פרט לאחיו מן האם, שאין הוא יורש אותם, ואין אחיו מן האם יורשים אותו, ולכן, אין בהם דין יבוס.

רבה אמר: זה שמצות יבוס נוהגת רק באחין מן האב — יליף נלמד בגזירה שוה "אחיה אחיה" **מבני יעקב** [בראשית מב].

מה לחלן, אמרו בני יעקב אל אביהם, כאשר חזרו ממצרים בפעם הראשונה, וסיפרו לו את מה שאמרו ל"אדוני הארץ" [יוסף]:

"שנים עשר אנחנו אחים, בני אבינו".

והרי היו בני יעקב אחים מן האב, ולא מן האם.

אף כאן ביבוס, "כי ישבו אחים", מדובר באחים מן האב, ולא באחים מן האם.

והוינן בה: מדוע יש לנו ללמוד מבני יעקב שהאחיה המדוברת ביבוס היא רק באחיה מן האב, ולא נלמד מפרשת עריות, שהאחיה האמורה שם היא אפילו באחיה שהיא רק מן האם:

ולילף בגזירה שוה "אחיה אחיה" מעריות, שמצינו שם ש"ערות אשת אחיך" משמעותה היא בין אחיך מאב ובין אחיך מאם!

ומשנינן: **דנין גזירה שוה "כי ישבו אחים"** [ביבוס] מ"שנים עשר אחים בני אבינו".

ואין דנין "כי ישבו אחים", מ"ערות אחיך לא תגלה".